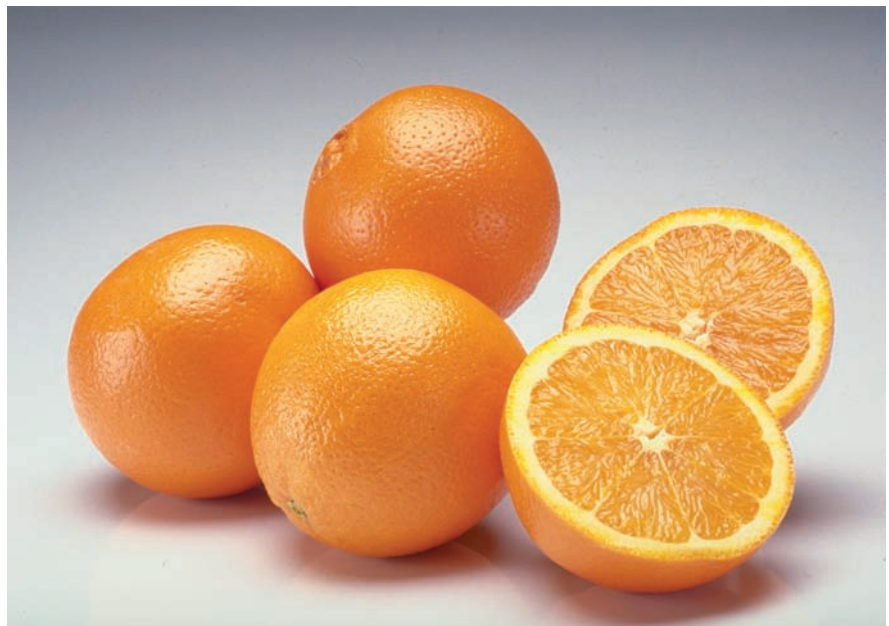


La UE espren la citricultura valenciana

Diu en que “ase magre, ple de mosques” i sembla que la dita, en el cas de la citricultura, es compleix. Instal·lat en la inanició més absoluta; acostumat als preus de venda ruïnosa per als productors; mancat d’estratègies compartides; incapaç de modernitzar les estructures productives i comercials; constret per uns reglaments fitosanitaris cada volta més estrictes; orfe d’un organisme potent que l’haja apadrinat... el sector dels cítrics viu una particular travessia pel desert. Queden arrere els temps en què l’acumulació de capitals causada per l’exportació citrícola fou un estímul essencial per al desenvolupament de la indústria valenciana. Allò era una altra època.

L’agricultura mediterrània, i especialment el sector taronger, va rebre de Brussel·les allò que podria ser el darrer cop de gràcia. El consell de ministres d’Agricultura de la Unió Europea va pactar de signar amb el Marroc un nou acord d’associació que deixa via lliure a l’entrada de determinats productes agrícoles –entre els quals la taronja– dins les fronteres de l’estat espanyol. En concret, preveu la liberalització dels intercanvis, excepte per a sis productes sensibles (clementines, tomates, carbassons, cogombres, maduixes i alls), per als quals, això no obstant, s’augmenta el contingent; i la reducció del 30% del preu d’entrada de la Unió Europea per a préssecs, albercocs, nectarines i raïm de taula. D’aquesta manera se suprimeixen les barreres aranzelàries i s’obren les portes, de bat a bat, per a les taronges marroquines i més hortalisses, amb les conseqüències que això pot tenir per als productors locals. El perill no és tan sols que aquests productes acabem envaint el nostre mercat, sinó, sobretot, que copen els mercats europeus on tradicionalment s’ha exportat el cítric de casa nostra i on ara ja rivalitzen amb les taronges i clementines procedents de Turquia i Algèria. La campanya passada el 44,2% del total de producció citrícola recol·lectada a l’estat espanyol (de 6,4 milions de tones, 3,2 corresponien al

La Unió Europea ha donat el colp de gràcia a la citricultura autòctona. Amb l’aquiescència del govern espanyol, ha deixat via lliure a l’entrada de taronges procedents del Marroc, amb les conseqüències que això pot tenir en els preus de mercat. Els citricultors adverteixen de la pèrdua de 15.000 llocs de feina.



La taronja marroquina ha esdevingut una competidora ferotge de la valenciana.

País Valencià) es va dedicar al mercat d’exportació europeu.

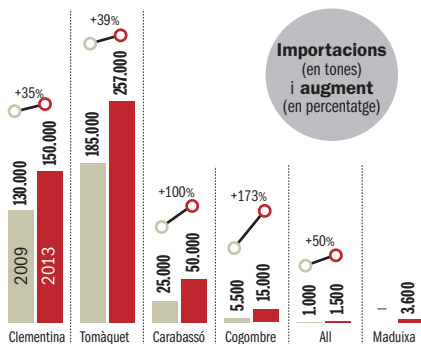
L’acord amb el Marroc amenaça la citricultura autòctona, perquè la taronja marroquina n’ha esdevingut una competidora ferotge. Segons dades de l’Associació Valenciana d’Agricultors (AVA-Asaja), només l’obertura comercial de la taronja i la tomata motivarà la pèrdua de 15.000 llocs de feina i l’abandonament de 16.000 hectàrees de cultiu al País Valencià. Aquesta darrera dècada, el Marroc ha consolidat un emergent sector citrícola i hortofructícol. I des de l’any 2008 ha llançat un ambiciós pla de reestructuració i modernització –el pla

Marroc Verd– amb l’objectiu d’incentivar els inversors privats per a convertir l’agricultura en el principal motor de desenvolupament. El programa aspira a duplicar el 2020 la producció citrícola actual.

Competència deslleial. D’avantages amb vista al mercat, als productes marroquins, no els en falten. Si la jornada d’un collidor d’ací és valorada en 54,67 euros, segons la Unió de Llauredors i Ramaders, la d’un marroquí és de 6,55 euros, “la qual cosa fa que hi haja un clar *dumping* laboral i social, perquè els seus treballadors no tenen les mateixes

Més importacions

L'acord d'associació entre el Marroc i la UE liberalitza l'entrada de taronges i augmenta els contingents d'importació de sis productes considerats sensibles.



Font: Unió de Llauradors i Ramaders

prestacions socials que els treballadors espanyols”. Per una altra banda, recorden des del sindicat agrari, mentre la UE exigeix als productors d’ací la traçabilitat dels productes (saber en tot moment quin tractament o manipulació rep el producte) o la condicionalitat (complir requisits ambientals), al Marroc això no hi és. Si se’ls exigeix a l’entrada, els països receptors no tenen garanties que s’haja acomplert, perquè no hi ha capacitat inspectora en les explotacions de l’altre costat de la Mediterrània. “Sense igualtat de condicions no podem competir” lamenta el secretari general de la Unió, Ramon Mampel. “La UE té una posi-

ció contradictòria –apunta Josep Cabré, responsable d’economia agrària de la Unió de Pagesos–. D’una banda, incorpora cada volta més obligacions per als agricultors d’aquí. D’una altra, obre les portes a productors que no compleixen aquestes obligacions.” AVA-Asaja tem que l’entrada de productes marroquins farà caure d’un 30% els preus que ara es paguen als agricultors, i que es carregarà a l’esquena dels agricultors –la part més feble de la cadena de producció– el pes de l’obertura de mercats decretada pel club comunitari, que serà efectiva després del 2013.

“L’agricultura mediterrània ha estat utilitzada com a moneda de canvi en la negociació”, assegura Mampel, que recorda que en l’acord signat entre Rabat i Brussel·les el Marroc es compromet, en contrapartida a l’obertura comercial, a comprar a la UE més llet, carn i cereals, és a dir, produccions procedents majoritàriament del nord d’Europa. Per a Cabré, de la Unió de Pagesos, el govern espanyol “no ha defensat els interessos de catalans i valencians. Els productors de l’arc mediterrani, des d’Almeria al Principat, som els principals perjudicats”. Segons ell, l’acord “ha posat en evidència la feblesa negociadora d’Espanya i l’escàs pes que han tingut els consellers dels nostres territoris”.

En la mateixa línia apunta Vicent Caballer, catedràtic del departament d’Economia de la Universitat Politècnica de

València. Per a aquest expert en el mercat cítricol, el Ministeri d’Agricultura espanyol “s’ha caracteritzat històricament pel fet de donar suport a una política agrícola que ha beneficiat el sector vitivinícola, el secà, els cereals... mentre que ha deixat de banda l’agricultura mediterrània que en el seu moment era molt superior, tecnificada, avançada i molt més ben preparada per a l’exportació”. Caballer és pessimista sobre el futur del sector, no tant per l’acord que acaben de tancar Brussel·les i Rabat com per les deficiències pròpies. És un “malalt que es va morint i li han donat un disgust”, diu. Segons el seu parer, l’entrada de taronges i mandarines marroquines “accelerará el procés” d’abandonament de la terra, de manera que “en lloc de perdre’s 24.000 fanecades l’any, se’n perdran 36.000” (la setmana passada el ministeri espanyol de Medi Ambient, Medi Rural i Mari va fer públiques unes estadístiques que assenyalaven que el 2009 les superfícies de cítrics havien perdut un 13% del valor, 2,6% més que la pèrdua mitjana). “Això –diu Caballer– és un colp més a un sector desvertebrat, que no ha sabut evolucionar i per al qual no s’han dissenyat polítiques clares des de les institucions. Han deixat que el mercat actue i el resultat serà una transformació abrupta i sobrevinguda.” I afegeix: “Per a protegir un sector, primer cal modernitzar-se.”

Violeta Tena

Breus

L’empresariat valencià es decanta per Rosell a la CEOE

La patronal valenciana Cierval va fer públic la setmana passada que donarà suport a Joan Rosell a les eleccions d’aquest dimarts, en què serà escollit el nou president de la CEOE. Segons Cierval, el president de Foment de Treball “encarna els principis que defensen els empresaris de la Comunitat Valenciana”.

També la setmana passada, Rosell va incorporar un altre suport important a la seua candidatura. Dimarts, Arturo Fernández, president de la patronal madrilenya, que fins aleshores s’havia ofert per a ocupar el màxim càrrec de



Joan Rosell

la CEOE, va fer públic que farà costat a Rosell, en canvi d’un lloc com a vice-president. El suport de valencians i madrilenys fa de Rosell el candidat amb més possibilitats, davant Santiago Herrero i Jesús Banegas.

Segona onada de mobilitzacions sindicals

Les principals ciutats de l’estat espanyol van acollir noves mobilitzacions sindicals contra les retallades socials de l’executiu i la reforma de les pensions que allargarà l’edat de jubilació fins a 67 anys. Treballadors de les administracions públiques, de l’educació i de sectors industrials, principalment, van reclamar més diàleg, tant en la negociació col·lectiva com per a reformar el sistema de les pensions. Les protestes van coincidir amb algunes altres d’organitzades a les capitals europees contra mesures governamentals i retallades de drets socials.